

Paraula de ca

Martí Domínguez

Fa uns mesos va morir el gos del mas. Era una gosseta de raça inescrutable, una mescla ignota de possibles procedències, enriolada i alegre, d'una humilitat asombrosa, d'un instint abjecte arraulit en el solatge més profund de la sang. La seua mort, després de dos anys de sofrir una

terrible leishmaniosi, ha deixat el mas mat i mut, aclaparat en un silenci estrany i inquietant; els seus lladrucs, que aconseguien quasi transformar-se en udols llobins, ens alertaven tranquil·litzaven alhora. Sense ella, tots els sorolls de l'hort i el sobte han adquirit una mateixa i escruixidora naturalesa; quan cau la nit, i el mas s'ajoca entre boires i boirines, l'absència d'aquella gosseta se'ns manifesta especialment, amb una vaguetat letàrgica i trista.

Per això, vàrem començar a buscar un altre gos. En una de les meues eixides al camp vaig ensopegar amb dos gossos, dos damons, que vivien en un mas enderrocats entre tarongers. També pertanyien a la raça canina més inescrutable, tot i que un d'ells, amb el pèl negre i lluent, es podria dir que recordava a un pastor belga, i l'altre, que encara era ben jovenet, tenia a un parlar majestuós, i feia la cara babaua característica del mastí. Ens férem amics, menjaren dels nostres entrepans, i a la meua cuqueta nit, vaig pensar que potser es voldrien vindre amb mi. En aquell moment, amb el camp de tarongers, el mastí semblava esperar que els esperava era més aviat negre, i amb moltes possibilitats d'acabar en la gossera. De seguida, el mastí va pujar al cot-

xe, amb les seues pototes fortes i fermes, que em feren pensar en el mastí d'*El Guepard* del príncep de Lampedusa. Però l'altre no hi hagué manera que volguera pujar; excitadíssim i lladrant, s'arrambava a mi, jugava, em feia mossets, però tan bon punt intentava agafar-lo del ventre i introduir-lo a dins del cotxe, se m'esmunyia violentament d'entre els braços. Finalment, vàrem decidir seguir tan sols amb el mastí, i llavors va esdevindre allò imprevist: el gos negre es va posar al davant del cotxe i no ens va deixar quasi avançar. Per molt que intentàvem esquivar-lo, aquell gos corria al davant nostre, lladrant com un desesperat, obligant-nos a anar molt a poc a poc, amb el perill d'atropellar-lo... El cor pres per aquell espectacle inaudit, ens aturàrem i alliberàrem el mastí: el gos negre es va abalancar sobre ell i durant un parell de minuts li va esbrincar a la cara la més sorprenent de les recriminacions.

Aquell vespre vaig viure una autèntica lliçó de comportament animal. Estic absolutament segur que entre els dos animals existia una comunicació absoluta, i que el mastí va entendre a la perfecció la naturalesa del seu possible pecat. Per això, el drama que viuen milers de gossos a les nostres gosseres em resulta tan esgarrifador. Com s'escriu aquesta setmana en un colpidor article en *New scientist*, són éssers quasi humans (*Almost human*)... Siga com siga, des de fa uns dies, tenim al mas una nova gosseta, una criatura de raça ignota i de color canyella. Encara és molt jove, però ja fa algun tímida i significatiu lladruc.

Dilluns vinent, 20 de març, amb EL TEMPS un nou exemplar d'EL TEMPS AMBIENTAL.

Reservau-lo al vostre quiosc

A TOTA VIA

Per què no hi ha més ferrocarril?

